

end den, de kunne faa i en om end nok faa god Landsbyskole, der har forenet det store Tal af Beboere i Skovlunde om at arbejde for Oprettelsen af en Stoppeplads der paa Stedet. De ere for Tiden saa godt som afskaarne fra at benytte Kjøbenhavns Skoler, da det om Vinteren og i daarligt Vejr næsten er umuligt at lade især mindre Børn gaa den omtrent en halv Mil lange Vej til Herløv Station. Skovlunde er den eneste større Landsby ved Frederiksbjundsbanen, som ikke ad denne har nem Forbindelse med Kjøbenhavn. Uanskeligheden ved at benytte Jærnbanen fører til, at de, der have Køretøj, foretrække at køre hele Vejen til Byen med egen Befordring, og de, der ikke have Køretøj, føle endnu haardere Savnet af en Stoppeplads. Udgifterne til Oprettelsen af en saadan ville kun blive smaa. Der behøves nemlig kun en Træperron, idet der paa Stedet findes en Billettørboldig og et lille Hus til Billetsalg. Indtægten ved et Stoppested her vil formentlig blive lige saa stor, som den f. Eks. er ved Husum Stoppeplads, da Oplandet her har ikke saa lidt over Tusinde Indbyggere, hvoraf næsten 500 falder paa Skovlunde By. Foruden Hensynet til Børnene er der ogsaa at fremhæve Hensynet til Landbruget, der i disse trykkelige Tider vilde faa bedre Kaar ved en lettere Forbindelse med Kjøbenhavn. Da der desuden paa den Banelinie, hvorom det her gælder, findes en halv Snes lige saa korte — mellem Vandløse og Frederiksberg er der kortere — Afstande som den, der vilde blive mellem Herløv Station og Skovlunde Stoppeplads, og da der paa samtlige Statsbaner er næsten tredive saadanne, indsender Beboerne dette Andragende paa ny med Haab om, at det vil nyde Fremme.

Udvalget gør ikke Indstilling.

24. Fra Bestyrelsen for Aarhus ny Teater om et aarligt Tilskud af 25,000 Kr. (Indbragt den 28de Oktober 1898 af Folketingsmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds, Høegh-Guldberg).

Andragendet er saalydende:

„Den sceniske Kunst præsenteres for Tiden i Provinsen i en Stikelse, der almindeligvis er mindre tilfredsstillende og ikke kan siges at virke til den aandelige Forædling, der er Kunstens Maal og Opgave. Denne Kendsgerning har i de senere Aar modnet en Beslutning hos Borgerne i Aarhus om at gøre en Kraftanstrengelse for at faa tilvejebragt en Forandring i disse Forhold.

Ligesom Staten ved sit Tilskud til Nationalteatret i Hovedstaden erkender det for en af sine Opgaver at støtte ogsaa den sceniske Kunst, saaledes have vi forment, at Statsmagten ligeledes vilde føle sig forpligtet til at udstrække sin Hjælp til Fremme af Kunsten i Provinsen, navnlig da naar Provinsen selv i Gerning beviste, at den var rede til at bringe Ofre af Betydning for at opnaa en saadan Støtte.

Det er et saadant Kriterium, vi henbise til, naar vi nu henbende os til det høje Folketing for at søge dets Hjælp, idet vi pege paa den Kendsgerning, at det ved en Samvirken mellem Aarhus Byraad og Aarhus Borgere er lykkedes os at skaffe Midler til at rejse en stor, moderne indrettet og i det Ydre monumental ston Teaterbygning som et nyt Hjem for en ny Kunst i Aarhus. Vi tillade os vedlagt at fremsende Tegninger og Beskrivelse af denne Bygning til Folketingets behagelige Disposition, idet vi samtidig oplyse, at Arbejdet paa Bygningen allerede er saa vidt fremme, at denne kan ventes under Tag før Vinterens Komme.

Hermed har Aarhus gjort et første og væsentligt Skridt henimod det Maal, vi stræbe efter, et Skridt, der har kostet baade Byen og Borgerne betydelige Ofre, men som just derved bliver et talende Vidnesbyrd om, at det er et virkeligt Folkesønske, vi frembære for Folketinget.

Aarhus ny Teater bliver i sit Ydre som i sin Indretning et værdigt Tempel for den gode Kunst, men Midlerne til i saa stor Udstrækning som ønskeligt at knytte denne hertil kunne vi ikke magte alene. I Erkendelse af, at det vilde være uheldigt for vor ny Scene, om den udelukkende skulde overlades til Udleje for de rejsende Skuepisselskaber i Provinsen, gaar vort Ønske ud paa, til Aarhus ny Teater at faa knyttet et fast Skuepisselskab, sammenfat af dygtige Kunstnere og under kyndig Ledelse af en Mand, der ikke i første Linie skal være tvungen til at se paa det pefuniære Udbytte af Teatrets Virk-